

Десетът пръсти

Баба Милка била на времето си също млада и хубава, което няшо човекъ не можеше да повярва сега, като погледне нейните побъляли коси и набръкано лице. Ония, които съжителствали нейните години, твърдят още и днес, че никога една мома нямала такова дивно лице, винаги озарено със една пленителна усмивка.

За съжаление, Милка изгубила рано майка си и живеела със баща си въ единъ големъ чифликъ, който не давал никакви приходи, а напротивъ, отъ ден на ден се отрупвалъ съ дългове. Бедитъ идвали за бедното момиче една следъ друга, и то не можело да понесе толкова много грижи; често изпадало въ отчаяние и постоянно мислило, какъ да се избави отъ тази неволя.

Единъ денъ, като седѣла така предъ вратата, съ ржце сложени подъ престилката си, като някоя дама която държи премръзнатите си пръсти въ маншонъ, тя казала тихо на себе си:

— Голема е скръбта ми, че отъ младини останахъ да живея само съ грижи. Ако бѣхъ благодатна като слънцето, тъй полезна като водата, така бърза като вѣтъра, не бихъ се въртѣла въ къщи за да се чудя какво да правя. Ахъ, защо не бѣхъ фея, да скитамъ по свѣта и защо не сѫ викали на рожденият му някоя чудодейка? Ако тя можеше сега да ме чуе и би искала да ми помогне, може би тогава и ние, съ моя беденъ татко, щѣхме да се спасимъ отъ тежкиятъ грижи.

— Бжди доволна, ето ме! — чуялъ се единъ гласъ.

И Милка съгледала предъ себе си една стара жена, която я гледа, наведена на бастончето си отъ слонова кость.

Тя изпърво много се изплашила, защото била облечена съ дреха, каквато никой не носи въ този край. На главата си имала шапка отъ жабешка кожа, а за панделки — ленти отъ змийска кожа.

Тази жена била толкова грозна, стара и съ толкова бръчки, че ако Милка станеше като нея, и милиони да имаше, пакъ не би могла да си намери мяже. Въпреки това, Милка любезно я замолила да стори няшо за нея.

— Азъ съмъ тази, която ще ти помогне, — отговорила старата само-

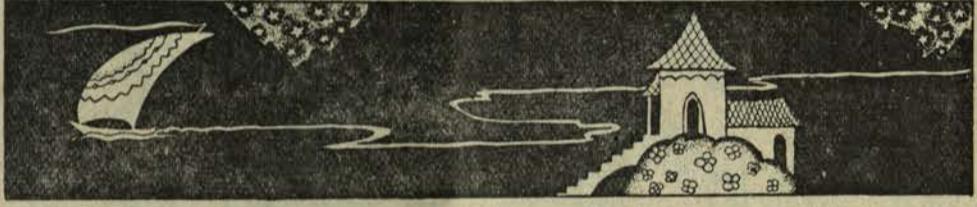
Приказка

Край една поляна,
Скрита въ лесовете,
Дрѣмеше Мецана
Съ три мечета. Двете,
Уморени вече,
Заспиваха чудно,
А третото мече
Още бѣше будно.

И, вмѣсто да легне
На меката шума,
Мечето побѣгна
И на тѣхъ продума:
— Тъй ще ви измамя,
Та ще потрепери
Гората, а мама
Не ще ме намѣри!

И тръгна нататъкъ
Презъ диви пѫтеки,
Но не бѣше кратъкъ
Пѫтя — и на всѣки
Завой въ лесовете
Спираше, докато
Стигна във рѣкетъ
На ловецъ Гето!

Борисъ Маковски

дива, — чухъ твоето желание.

— Ахъ, сериозно ли говоришъ, добра майчице? — извикала Милка. — Затуй ли дойде да ми дадешъ своя магически жезълъ, съ който бихъ могла всичко лесно да направя каквото пожелая?

— Няшо по вече отъ това! — от-

говорила самодивата — Азъ ще ти доведа десетъ малки работници, които ще могатъ да сторятъ всичко, което имъ заповѣдашъ.

— А кѫде сѫ тѣ? — запитала младата мома.

— Веднага ще ги видишъ¹
Старата запретнала дѣлгитѣ си

Гости въ Криводолъ

отъ Борисъ Маковски

Следъ това започна „Втори номеръ“, точно както обещава Програмата: връвя, Ревъ и шумъ и писъкъ Отъ камшикъ — и низъкъ Звѣроукротителъ. А съ него, сърдити въ фракъ и съ деколтета, Седемъ шимпанзета, Черни и стражливи, И хванати живи Отъ ловци, събрани въ островъ Танинани!

Но, тия маймуни Свирѣха съ пискуни, И бѣха познати Като акробати. А една мънинка, Рошава гадинка, Дори проговори — И, важно, заспори Съ единъ посетител, И даже попита — Дали не е боленъ, Или недоволенъ За няшо във къщи, Та така се мрѣши!

А човекътъ бѣше Сърдитъ, и седѣше Замисленъ на стола. После рече: — Моля, И тебе ще смачкамъ За тая закачка, И за тия празни Думи. Кой ме дразни, Кой си позволява Тъй да ме задявя, И да ме тревожи? Съ менъ така не може, Азъ съмъ, позволете, На Криводолъ кмета! —

— За всичко простете, Господине кмете, — Рече шимпанзето. — И за това гдето Скромно ви попитахъ Здрави ли сте! Скитахъ Вредомъ по земята, Дори на луната Живѣхъ три години. А пъкъ моя синъ е Въ Танинани личень Момъкъ, и обичанъ, И, ако сте чули, Не тѣрпиме хули!

Тукъ Мецана изтрѣпна, И тихо прошъпна На Вълчо: — Бре Куме, Вижъ онай чума, Гдето предъ хотела Съ гласъ бѣше запѣла, Да ни поздравява, И тукъ се прозявя! Но нали е тута, Не е на сполука, Затова на време Да се извлѣчеме, И вънъ да решиме, Кѫде ще вървиме!

— Пари азъ съмъ давалъ, Да гледамъ забава — Рече Вълчо. — Няма радост по-голема За мене, отъ тая Да съмъ тука. Зная, Че кмета ни дира Въвъ три панаири, Но какво да правимъ — Въ смѣхъ ще се удавимъ Пъкъ каквото става, Нека става! Слава Който има, пати Дори съ непознати!

Тъй рече кумеца На баба си Меца. Ала тя, горкана, Като луда стана, И тжжна и бледна Презъ сълзи погледна Пъстрата аrena. А тамъ, наредена Съ другитѣ мечета Седѣше и Мета — Мецина сестрица, Чудна хубавица Вече отъ година — Първа балерина.

Но гръмна отново Музика. Сурово, Провинка се нѣкой И Мета полека Предъ всички пристъпихъ Облечена въ скъпъ Дрѣхи отъ коприна. А следъ туй, двамина, Съ друга бѣла мечка Почнаха полечка Дружно да танцува, Като-че-ли плуватъ По жълтия пътъсъкъ, Потънали въ блѣсъкъ.

И цѣлата зала бѣше онемяла, Отъ чуднитѣ танци! А петь новобранци Съси сини шинели, Не бѣха видѣли По селски мегданни Такива сукмани И въ една редица Ситна „Рженица“, Та викаха гласно: — Отлично, прекрасно! И още по-здраво: — Девойчата, браво!

ржкави и подъ тѣхъ изкошли по петь джуджета отъ разни величини. Първите две били твърде малки, но затова широки и силни.

— Тѣ сѫ най силнитѣ и могатъ да ти помагатъ въ всички работи. Ония, които идатъ следъ тѣхъ, сѫ по големи, подвижни. Тѣ могатъ да доятъ млѣко и да вършатъ най разни домакински работи. Тѣхните братя, които виждашъ, сѫ най големи. Тѣ изкусно си служатъ съ игла, кое то няшо доказва малкия сребърънъ напрѣстникъ, който носи на главата си вмѣсто шапка. Ето още два, които сѫ по малко подвижни, но които вмѣсто пояси, иматъ прѣстени. Тѣ сѫ по-малко изкусни, но все още могатъ да помогнатъ въ общата работа. Тия десетъ джуджета, увѣрена съмъ, не ти харесватъ особено, но ти ще ги видишъ въ работата и ще ги оценишъ.

Като казала тия думи, старата самодива дала знакъ на всички десетъ джуджета да се заематъ за работа. Милка видяла какъ тѣ работятъ и извършватъ най трудната работа. Изненадана и доволна, тя прогласила ржце къмъ самодивата и извикала:

— Ахъ, майко, подари ми тия десетъ полезни работници и по-вече за нищо друго няма да те моля.

— Твърде добре! Ще сторя и няшо по вече! Понеже не ще можешъ да ходишъ на всѣкѫде съ тѣхъ, за да не те обвинятъ, че си вешица, азъ ще имъ заповѣдамъ да се скриятъ въ твоите десетъ прѣстии.

И когато това било готово, старата самодива казала:

— Сега знаешъ вече какво богатство притежавашъ. Ако не знаешъ да управлявашъ прѣстии си и ако имъ позволишъ да прекарватъ времето си въ бездѣле, ти няма да имашъ отъ тѣхъ никаква полза, загуби дай имъ добъръ примѣръ. Никога не позволявай на своите прѣстии да извиратъ и работата, която имъ да дадешъ, ще биде извѣршена бързо и чудесно.

Момичето, което послушало то съществъ, не само съ голема леснина извѣршило всички работи, но освенъ това спечелило още толкова много, че му позволило да се задоми отлично. А свойств съмъ деца Милка възпитала въ трудъ и честностъ, за да се чувствува доволни и щасливи.

Ала тѣ се скриха, И се появиха Две шарени групи: Диваци, да чупятъ, Като суhi съчки Стоманени прѣжки, И малки джуджета, Съ червени нослета, И рошави кѣди — Мънчики, но мѣди, Весели, безгrijки И толко подвижни, Като че ли въ стари Приказки — другари!

Следъ това въ салона Показаха слона, — Огроменъ и кротъкъ Другаръ въвъ живота, И двама индуси: Първиятъ закуси Съ ножове и пламъкъ И бѣль остьръ камъкъ, А другиятъ леко Свирна и полека Брѣкна въвъ торбата, Та хвана змията — Такава голема Змия у насъ нѣма!

После Грого влѣзе Смѣло въвъ кафеза, За да разговаря Съ лѣвътъ отъ Замбара. Ала, на царетѣ Царя се досѣти, Че за тазъ визита Гостътъ не е питалъ, Затуй се изпрачи И зина, та рече: — Ако ти е много Скѣпъ живота, Грого, Иди си веднага Далеко, задъ прага.

(Продължава)